

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitàè**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Consideratio XI. De Filio Prodigio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

in rebus sæpe etiam licitis? vincam me, Domine: quid enim hæc ad vitam æternam? Omnia agam, ut æternum tibi conjunctus, te laudem & glorificem in Sæcula.

Petitio. Tu misericordissime DEUS, conserva in me horrorem æternitatis infelicis, & beatæ desiderium, ut ita utroque impulsus declinem à malo, & faciam bonum; ut tibi constanter serviam, & tandem velut divinæ tuæ bonitatis vivum trophæum misericordiam tuam valeam per omnia sæcula deprædicare. *Pater noster &c.* Repete voces ultimas: libera nos à malo; intellige & malum culpæ & pœnæ.

Ad DEum. Pater de Cœlis DEUS, miserere mei, & ne proicias me à facie tua in æternum. Fili Redemptor mundi DEUS, miserere mei &c. Spiritus Sancte DEUS, miserere mei &c. Sancta Trinitas unus DEUS, miserere mei &c.

Ad B. Virginem & Sanctos. S. Maria ora pro me, ne æternum proiciar à facie DEI. S. DEI Genitrix, ora pro me, ne &c. S. Virgo Virginum, ora pro me &c. Omnes Sancti Apostoli & Evangelistæ, orate pro me, ne proiciar à facie DEI in æternum. Sic perge nominando Sanctos, quos tua Pietas dictabit.

Consideratio XI.

De Filio Prodigo.

Consideratio hæc ab illo præcipuè legenda est, qui Confessionem Generalem peragere cogitat; per hanc enim ex agnitione propriæ malitiæ,

litæ, & divinæ clementiæ ad majorem peccatorum detestationem inducetur, nec non in proposito vitæ piæ confortabitur. Pars sexta Considerationis legi solet Confessione jam factâ, partes reliquæ ante eam.

Recitata ergo oratione, cogita Te velut filium prodigum jacere ad pedes Crucifixi, quem ceu Patrem amantissimum peccando deseruisti. Roga gratiam, ut agnitâ tuâ malitiâ, Deique erga te bonitate ad seriam peccatorum detestationem movearis, & constantem DEI amorem.

Pars I.

Filius Patrem deserit, & quare?

DOctrina. Homo erat habens duos filios: natus minor dixit Patri: da mihi partem substantiæ, quæ me contingit - - Acceptâ parte, congregatis omnibus profectus est in regionem longinquam. Impudens juvenis! hæreditatem à Patre adhuc vivente postulat, tanquam ex justitia sibi debitam; quasi verò non tota Patris esset. Petit ideo, ut discedere possit à Patre, Patrem deserere. In faciem quasi obiicit Patri, nolle se ultrà cum eo persistere, procul se discessurum. Congregat notos, valedicit licet dissuadentibus; abit in regionem longinquam, ut à Patre remotissimus esset. Filius sic cum Patre agere? an non omnem ei reverentiam, amorem, omne obsequium debet? & sic cum Patre agere ausit? Cur verò Patrem deserit? an malè ei fuit in domo Patris? minimè; nam ipsis mercenariis

Y s

bene

bene fuit ; cur non filiis ? an extra domum Patriam majus aliquid & melius speravit ? neque hoc prudenter ; quis enim ei Patris loco erit ? quis nutriet ? an ei aliquid defuit ad commodè vivendum & splendide ? an à Patre habitus est asperè ? Pater erat mitissimus , deesse filio nihil passus est. Cur ergo Patrem deserit ? ut liberius vacaret genio suo ; ne cogeretur amplius sustinere monita Patris ; ne ei deberet subesse & obedire. Fastidire cœpit, vitam exigere secundum regulas rectæ rationis ; patris regimen velut iugum servile horruit ; hinc ut vitam liberam ageret, Patrem deseruit. Amor libertatis, tædium obsequendi, imprudentem juvenem seduxerunt. Stolide juvenis, nescis profectò, quid sit libertas, quàmque nociva !

Nunquid ita sentis, Studiose, indignaris impio & stolido juveni ? Mitte iram, aut in te ipsum converte. Tu, tu es ille arrogans, & stolidus, & rebellis filius Patris æterni, Patris amantissimi : Filius natus minor ; primogenitus enim Christus est. Tu, tu ille, qui petiisti portionem substantiæ tuæ, aut hæreditatem ; hoc est, voluisti libertatem à DEO datam usurpare ut tuam, sensus ut tuos, talenta & bona alia ut tua, quæ tamen re ipsa ad DEum pertinebant, utpote à DEO creata. Voluntas tua magis DEI est, quàm tua ; corpus & Anima, nec non utriusque dotes magis DEI sunt, quàm tua : & tamen quasi tua essent, voluisti cum iis agere, uti illis pro libitu tuo, ea in finem malum, hoc est,

est, in DEI Patris tui offensam convertere: & hæc quasi in faciem DEI dicere ausus es, eo præ-
sente, vidente, audiente facere. Quod dum
fecisti, petiisti ab eo discedere, eum deserere;
nam omne peccatum est discessus à DEO, se-
paratio à DEO, desertio DEI. Abiisti in re-
gionem longinquam, ad statum peccati; nihil
enim longius à DEO remotum est, peccato;
peccator maximè distat à DEO. Deseruisti er-
go DEum toties, quoties peccasti graviter. O
te infelicem! DEum deserere quid est? deseruisti
DEum, Patrem tuum amantissimum; licet dis-
suaderet conscientia, dehortaretur Angelus
Custos. Deseruisti. Qua ex causa? cur Patrem
cœlestem deseruisti? quid tibi deerat, quando
vivebas cum eo in innocentia prima? An DEus
te aliqua in re offendit? an de necessariis non
prospexit? quid ultra debuit facere? *Filios enu-*
trivi, ait ipse, & *exaltavi*. Enutrivit te, exalta-
vit te. Quid ergo ad turpem adeò desertionem
te impulit? an negavit aliquid, quod jure pete-
bas? an nihil tibi oblectamenti concessit? Scio
contrarium: plenissimam dedit facultatem
fruendi honestis gaudiis; sordida tantum, &
quæ tuam dignitatem minimè decebant, pro-
hibuit, quo nihil justius. Neque enim con-
querendi causam habet filius Regis, si prohibea-
tur cum vili rustico in plateis lutum colligere,
struere ex iordibus valla & aggeres, aliâque simi-
lia exercere; cum indigna sint animo regio. Ita
nec tibi conquerendi causa ulla fuit, dum Pater
tuus

tuus tibi voluptates foedas, bruto, non homine dignas interdixit. Cur itaque Patrem deseruisti? cur aspectum & jugum fastidire coepisti? scilicet, ut cum Filio illo prodigo liceret uti libertate, & vivere ad genium tuum. O consilium longè turpissimum! Ergo pestiferæ libertatis amor: eò te adduxit, ut DEO valediceres, cujus naturâ eras servus, adoptione filius; in cujus domo, id est, Ecclesia eras nutritus nutrimentis verè divinis? O stulta defectio! ô audax desertio!

Reflexio. Filius prodigus, & tu cum eo, ad deserendum DEum impulsus est per tædium disciplinae domesticæ & observationis mandatorum. Ergo bene attende, & quando occurrit nausea in studiis, in oratione, in templo, in observatione eorum, quæ DEus à te exigit, illico nauseam generosè excute; ne eò deducaris, ut DEum deseras, omittendo studia, violando præcepta DEI, peccando.

Affectus. Pater æterne (liceat ita loqui) Pater æterne, ô quantum mihi ruborem mea exprimit imprudentia! eò usque desipere potui, ut te DEum meum desererem? ego Te, Te DEum meum, Te bonum infinitum, cui innumeris titulis servire tenebar? Quia misericors eras, impudens fui, & discessi à Te; aliam enim causam non reperio. Nauseabam præcepta tua, fastidiebam preces, templa, sacra omnia: res mihi nimis tetrica & gravis videbatur vivere semper secundum legem tuam: jugum tuum
nimis

nimis mihi acerbum visum est: credebam me
 lætorem fore, si à Te recederem, si genio meo
 indulgerem & sensibus, si libertatem in omni-
 bus quærerem. O iniquitatem meam pessimam!
 hæc ego Tibi? à quo tam pretiosè nutritus? tam
 sollicitè educatus? potui ego voluntate mea,
 libertate, sensibus uti velle pro libitu meo? an
 ignorabam esse DEI mei? à DEO concessa? in
 gloriam DEI & laudem impendenda? ô Pater
 æterne, erubesco insaniam meam, & temerita-
 tem deploro! Fateor, meritus sum, ut, quia
 sponte discessi à te, audiam terribile illud, quod
 audierunt Israëlitzæ: *Vos reliquistis me, & ego re-
 linquam vos*: Meritus sum sed Domine, quia
 Pater misericordiarum es, per paterna viscera
 tua Te rogo, ne derelinquas me; quid enim à
 te desertus agam? Si ego amisi, quod filii erat,
 tu non amisisti, quod Patris est. Miserere ergo
 mei!

Proposita. Statuo posthac nunquam à te di-
 scedere, licet omnis mundi voluptas mihi pro-
 mitteretur: & quia mea desertio orta est ex nau-
 sea in servitio tuo, propono firmissimè omne
 tædium, quod occurret in templo, in precibus,
 in studiis, in tuo obsequio, animosè excutere,
 meumque animum ad Te erigere; ne abutar ta-
 lentis à te mihi clementissime concessis.

Petitio. Domine, qui dixisti: jugum meum
 suave est, & onus meum leve, fac ut lætus deinceps
 portem jugum tuum, sine ullo tædio am-
 bulem in lege tua, preces meas ferventer per-
 sol-

sol-

solvam, alacer festinem ad pietatem & studia, ne ex tepore hoc ad tui desertionem, ad peccatum inducar.

Pars II.

Filii Prodigii vita extra domum Patris.

Doctrina. Obtinuerat à Patre hæreditatem filius; abiit in regionem longinquam, dissipavit omnem substantiam vivendo luxuriose. Ut primum enim magnam pecuniæ vim sibi esse vidit in manibus, gestiens sibique gratulans, jam demum, agebat, vivam liberè, vivam hilariter: fræna laxabo cupiditatibus meis: fruatur bonis, dum sunt: non est, qui mihi obstitat: oculos Patris effugi: salva res est, vivam, ut libet. Assumptis ergo scelerum sociis pecuniam dilapidare cœpit, & dissipare. Quid agendo? an actiones nobilitate suâ dignas, quæ familiæ notam non inurerent? quæ manifestatæ Patri dolorem non afferrent? alia omnia egit. *Vivendo luxuriose*, ait sacer textus, *dissipavit substantiam suam*; hoc est, impendit in lusus, in potationes, in lasciviam. O malitiam juvenis! oblitum dignitatis suæ! oblitum laboris à Patre impensi in colligenda substantia!

Bene judicâsti, mi Studiose; sed tibi applica. Tu es ille dissipator bonorum tibi à DEO concessorum; tu indignus tanto Patre filius. Acciperas à DEO libertatem voluntatis tuæ, ut eligere possis bonum aut malum: acciperas talenta, sanitatem, vires, sensus corporis, corpus, ani-

animam: debebas hæc omnia impendere ad obsequium & laudem DEI tui, ei serviendo, eum amando: præcipuè gratiam divinam, quam DEus velut pretiosissimam gemmam in baptismo dederat, custodire debebas, cum ea operari actiones te & tuâ nobilitate dignas; filius enim eras magni Patris; quo nihil indignum admittere par erat; decebat imitari Boleslaum Regem, qui Patris sui effigiem, quam è collo habebat pendulam, sæpe intuens dicebat: absit, ut aliquid indignum admittam Patre meo, aut Patri displicens. Tantòque id magis fieri debebat, quantò majore labore Patri tuo, Jesu Christo, constitit gratia tibi concessa, Sacramenta Sanctissima tibi oblata; hæc enim non auro & argento, sed pretioso Sanguine Jesu Christi ab hoc ipsomet comparata sunt. Quid tu? quomodo impensa hæc à te sunt? Examina vitam & actiones tuas. O utinam non cogaris ingemiscere: dissipavi omnem substantiam meam vivendo luxuriosè, vivendo impiè, vivendo contra legem DEI! Quæ est vita tua hæctenus habita? an Christiano, an homine digna? libertas tua quomodo impensa est? an non ad offensam DEI, & animæ tuæ perniciem? tempus quomodo collocatum? quomodo talenta? vires? sensus corporis? quomodo corpus & anima? an ad gloriam Patris tui, an ad ignominiam? Gratia divina an non turpiter abjecta? Sacramenta aut neglecta, aut sacrilegè suscepta? O dissipationem impiam! quantum
boni

boni agere ad DEI gloriam potuisses, si concessis tibi talentis uti voluisses? Eheu dissipata sunt omnia!

Reflexio. Ecce quò deveniatur, si quis disciplinam domesticam, & Superiorum monita aversetur. Hoc nimirum spectat dæmon, dum Juvenes ad libertatis amorem impellit, ut deinde à Superiorum cura abstractos in omne vitiorum genus præcipitet. Hunc ergo fontem obstrue, scilicet amorem libertatis, nauseam disciplinæ scholasticæ, fastidium eorum, qui nos monere aut corrigere non cessant.

Affectus. O Pater amantissime, quomodo abscondam stultitiam meam? non possum Domine. Confiteor & accuso eam: ego sum ille prodigus filius, qui bona dissipavi: dissipavi bona illa, quæ tua mihi concessit liberalitas: dissipavi cogitationes intellectûs mei, rarissime de te cogitans: dissipavi affectus voluntatis meæ, non Te, sed creaturas amans: dissipavi sermones & verba linguæ meæ, otiosa, mendacia, inhonesta loquens: dissipavi tempus otioso, stertendo, confabulando, circumvagando: dissipavi talenta mea, ea non debite studiis applicando: dissipavi gratiam tuam divinam, eam pro voluptate brevi abiiciendo: dissipavi dies, septimanas, menses & annos, & omnem vitam meam, corpus & animam meam: dissipavi & pessime impendi dona tua. O me non modo filii, sed hominis etiam nomine indignum! Dum debebam mea libertate, meis talentis, sanitate,

tempore uti ad gloriam tuam, ad opera sancta, ad studia, ad pietatem, ad proximi ædificationem: nihil horum præstiti, omnia dissipavi. O pudor! ô nefas! ô injuriam, quâ te DEUM meum affeci! hanc unam, Domine, deploro & detestor, non damna, quæ in me justissimè redundant: parce mihi Domine, & miserere mei!

Proposita. Aliter deinceps impendam ea, quæ mihi concessisti. 1. Libertatem meam, mea talenta magis seriò applicabo, ut aptum tuæ gloriæ propagandæ instrumentum efficiar. 2. Non dissipabo tempus, sed vel Pietati, vel studiis dabo, prout officii mei ratio exigit. 3. Nunquam aspirabo ad libertatem vel recreationem illicitam: non subterfugiam labores scholasticos, frequentationem scholæ, accessum templi &c. non circumvagabor tempore illicito &c. 4. Non horrebo disciplinam scholasticam & ejus leges, sed in omnibus me subiiciam; non ægré feram Superiorum meorum monita, increpationes, correctiones, ne cum filio prodigo misere seducar.

Hic vide, qua re maxime abusus fueris, aut quam pessimè impenderis, & propone melius eâ uti: fortè talis erit tua lingua, pedes, manus, SS. Sacramenta &c.

Petitio. Pater æterne, hæc est seria voluntas filii tui, tibi rursus servire parati: confirma eam, & in ea persistendi gratiam largire. *Pater noster.*

Z

Pars

Pars III.

Misericordia Filii Prodigii.

Doctrina. Dissipaverat omnia filius imprudens: & quid ei evenisse credis? Evangelium dicit: *Cœpit egere*. Nunc tandem discere incipit, quod hactenus ignoraverat, quam miserum sit à Patre recedere. *Cœpit egere*. Rerum omnium penuriâ pressus est: non ei vestis supererat; nam eam dissipaverat: non pecunia; nam hanc potus & luxuria devoraverat. *Cœpit egere*. At non sic in domo Patris: ibi rerum omnium affluentia erat. Quid verò jam agat miser? quò se convertat? à sociis, quibuscum bona abligiverat, desertus, nec eorum ope sublevatus quid agat? Audi, quid egerit: abiit, & adhæsit uncivium regionis illius. Ergo è penuria ad servitutem delabitur miser. Hæccine est vita illa hilaris, & læta, quam sibi promiserat deserto patre? jugum Patris suave & leve ferre noluit, quomodo feret jugum Domini duri & asperum? antea à famulis honoratus ut filius magni Patris, ò quantum sibi jam dissimilis! an suaviora erunt jussa novi Domini, quam mandata Patris? hoc intelliget miser. Quæ putas fuisse jussa Domini hujus? misit filium hunc, ut pasceret porcos; Dominus enim iste pastor erat. O quid hoc? quò recidisti magne fili? porcos pascere? hæcne actio te digna? huc te libertas tua deduxit? huc disciplinæ domesticæ tædium? porcos pascere? adolescens nobilis? delicate nutritus?

tus? ô pudor! huc penuria adegit. Quâ verò mercede servitium adeò vile & abjectum suscipis, ô fili nobilissime? *cupiebat*, ait Scriptura, *implere ventrem de siliquis porcorum*. Siliquas porcorum ut haberet, quibus famem placaret, servituti adeò turpi se mancipavit. Siliquas porcorum? an iste cibus est, cui similem in mensa Patris unquam videras, miserime Juvenis? hæne sunt cupediæ tuæ? hæ deliciæ? siliquæ porcorum? ô miseria! ô infelicitas! Sed necdum finis. Felicem se credidisset, si vel siliquas has habuisset, quibus vesceretur; sed eheu! eò usque res deducta, ut nec has ei concederet immitis Dominus, testante ita Spiritu Sancto: *Cupiebat implere ventrem de siliquis porcorum, & nemo ei dabat*. O infelix conditio! ulteriusne restare quidquam potest? siliquæ porcorum! adolescens nobilis! hæne illa fortuna, quam extra domum patriam quærivisti? hocne te movit, ut domum Patris relinqueres, oculis paternis te subduceres? Exhaustus jam miseriis, cadaveri similior es, quam homini. In domo Patris malo adeò loco futurus sanè non fueras: laboribus & miseriis fractus es; hominem vix refers, à capite ad calcem sordidus, lutulentus, foetidus; verè pecus inter pecora, imò pecore infelicior: habent enim ista, unde alantur, tibi etiam siliquæ negantur. Huc te vita libera duxit.

Obstupescis miseriam hanc juvenis miserrimi, Studiose? tuam ipsius obstupescere, quæ multò major est. Abierat Adolescens ille, liber-

Z 2

tatis

tatis dulcedine allectus, & peregrè quidem, ne Patris vicinitas obstaret; dissipatâ cum sociâ substantiâ cœpit egere: tu à libertate & boni temporalis desiderio seductus deseruisti leges DEI, ita quidem, ut fugeres etiam omnia, quibus revocari posses, fugeres consilia piorum, monita prudentum, minas Superiorum: dissipasti substantiam tuam, talenta tua, tempus, vires, corpus & animam, hoc est, vixisti in peccatis per varia membra & potentias commissis. Quid contigit? cœpisti egere: recessisti à DEO, ut libertate fruereris & deliciis; & ecce incidisti in penuriam summam: imaginabaris tibi, te hilarem esse non posse, nisi hoc aut illud peccatum faceres, hoc est, nisi DEum desereres; cum tamen certum sit, nullam esse quietem, nullum gaudium, delicias nullas extra DEum. Non agnovisti hoc, uti prodigus ille ab initio non cognoverat; quia initium mundani gaudii apparet pulchrum, suave, speciosum, suas habet illecebras: sed extrema gaudii luctus occupat; dum cessant gaudia, succedit languor, tristitia, timor ipsum gaudium in nauseam abit. Scilicet nemo felix deserto DEO esse potest: si quâ etiam voluptate peccator fruitur, brevis est; illico succedit penuria, luctus, afflictio. An non post expletam peccando cupiditatem, secutus est conscientia angor, inquietudo, tristis DEI offensi memoria, inferni horror, & mille alia animi tormenta? Hic fructus erat discessionis à DEO. Verum ulterius. Suave Patris jugum
ferre

ferre non poterat juvenis ille, & postea coactus est jugo durissimo hominis barbari cervicem submittere: Patris jussa nimium videbantur aspera, & postea jussus est porcos pascere. Imago est servitutis pudendæ, in quam peccator redigitur. Nolebas servire DEO, Studiose, cui tamen servire etiam Angeli gaudent; volebas te ejus imperio subducere, & reipsâ subduxisti, dum peccabas. An liber evasisti? imò hostis tui infensissimi factus es mancipium; factus es servus dæmonis. O probrum! jugo diabolico collum subiicere an facilius est, aut honorificentius? ô inexcusabilem malitiam tuam! Quid ergo à dæmone, cui te in peccato mancipasti, polliceri tibi poteras? an suavius te habere potest, ac DEus? quomodo te habuit? voluntariè te ei subjecisti: quid ille tibi vicissim præstitit? Idem, quod Dominus ille filio prodigo: misit, ut porcos pasceres, hoc est, curandis brutis tui corporis cupiditatibus te destinavit; fecit, ut collo tenus te in turpissimas voluptates demergeres; quo factum, ut à pristina dignitate dejectus etiam infra pecorum vilitatem abiiceris. O catastrophem longè funestissimam! verè impletur hîc, quod minatur DEus Deut. 28. *Ed quòd non servieris Domino tuo, servies inimico tuo in fame & siti & nuditate & omni penuria.* Sic servisti certe dæmoni. Fatere enim, an verè lætam horam vel unicam habueris, quamdiu in peccatis vixisti? quære conscientiam.

Z 3

Quid

Quid autem demum fuit, quod in obsequio dæmonis tamdiu te retinuit? an ad votum omnia procuravit dæmon? an deliciis ad libitum fruitus es? an sitim tuam explere potuisti? ingemiscis certè, & agnoscis miseriam tuam. Tu tu ille prodigus, qui siliquis porcorum à dæmone tuo pastus es; quin ne his quidem. Gultasti tantum paululum; plus petenti nemo dabit. Siliquæ porcorum voluptates fœdæ sunt, quæ in peccato quærimus: has tibi primum velut mercedem obtulit dæmon, dignum sanè, quod prudentem allicere debeat, stipendium! vix gustare cœperas, jam iterum subtrahere cœpit: quæsiuisti voluptates, & non obtulit tales, quæ te satiare possent: famem tuam explere non poteras. O miserum te! siliquæ porcorum! hinc tibi sunt tuâ nobilitate digni? quò te abiecit? ô anima? anima, pane Angelorum nutrita à Salvatore, Patre suo se, ad porcorum siliquas abiiciat? ô pudor! hinc fructum habes discessionis à DEO. *Va filii desertores!*

Reflexio. Ecce Studiosè, quò Juvenem dederit amor libertatis, odium disciplinæ domesticæ, paterni imperii fastidium. Hæc scilicet via ad perditionem fuit juveni illi; hæc tibi ad peccatum semita. Aspirare ad libertatem, nolle aliorum tubesse imperiis, aliorum sequi nolle consilia, spernere monita, via ad interitum retius est. In innocentia tua primæva adhuc es. Jam saltem tuo damno sapes. Quantum amas

amas salutem tuam, tantum detestare libertatem
juventuti heu nimis noxiam; gaude iubesse Ma-
gistris, Professoribus, Parentibus tuis; sequere
aliorum bene tecum sentientium monita & con-
silia. Non respice illos, qui libertatis aureæ
bona prædicantes te invitant verbis illis: *Veni-
te, fruamur bonis*: dandum aliquid est ætati: non
ferendi sunt arcti hi limites: Superiorum moni-
ta nimis crebra & molesta curanda non sunt:
excessimus ætatem puerilem: pueri non sumus:
quis ferat continuas cavillationes, increpatio-
nes, minas hujus & illius Critici? ejus ope, ejus
monitis non egemus: ratione utimur, scimus,
quid bonum, quid malum sit: sunt & alii Stu-
diosi, qui sic vivant &c. O Studiose, quam fre-
quentes hi sunt aliquorum sermones, tam pesti-
feri sunt! Semel si eis aurem dederis, jugum
scholasticum si excutere cœperis per otium, per
nocturnas etiam vagationes, potationes, cho-
reas, lusus &c. si Superiorum tuorum monita
contemnere, bene sentientium consilia fugere,
paucis omnia, si libertatem quærere cœperis, o
quam infelici loco res tuæ sunt! eò rues, quò
prodigus ille ruit, in miseriam nempe miserrimam,
utinam non sempiternam! Agnitâ ergo
miseriâ hominis, qui deserto DEO servire eli-
git dæmoni, statue, nunquam amplius DEum
deserere, sed ei ad extremum usque halitum ser-
vire fideliter.

Affectus. O Redemptor mi! verè juvenis iste
in statum miserum abjectus, meum est prototy-

pon. Ego sum ille, qui vivendo in peccatis, post amissionem gratiæ tuæ, post turpem à te defectionem, ad statum miserrimum delapsus sum: oblitus dignitatis meæ ô quò deveni! post epulas Angelicas abjectus ad porcorum siliquas. Verè expertus sum, Domine, quod per Prophetam dixisti: malum & amarum est, reliquisse Dominum. Reliqui te Dominum, te Patrem meum: maledictus libertatis amor me abduxerat. Credideram, me sine te vivere posse è genio, sed expertus sum, irrequietum esse cor, nisi quiescat in te: expertus sum, quàm nulla sit extra te quies. Hoc scilicet stipendium à dæmone mihi concessum est, cui te deserto, servivi. O triste stipendium! ô meam insaniam! ego à te ad tantam dignitatem evehctus, quomodo eousque me abiicere potui? fateor, Domine, quamdiu in peccato fui, nullam elievi cogitationem, nullum affectum, qui meâ nobilitate dignus fuisset; servivi enim sensibus meis; cogitavi de explenda cupiditate mea, corpori ut bene esset, laboravi; huic quid nisi siliquas turpissimarum voluptatum obtuli? O mi DEUS, hocne bonum illud fuit, quod me abduxit à te? quod, ut tibi rebellis fierem, effecit? quod me induxit, ut abiicerem gratiam tuam, tuæ renuntiarem amicitia, te Patrem meum desererem? O Domine, quid egi? comparatus sum jumentis insipientibus, & similis factus sum illis! Extende, quæso, paternam manum tuam, & disrumpe vincula, quibus fœdo adeò mancipatui adstrictus teneor: cupio dissolvi, & esse tecum!

Pro-

Proposita. Tibi soli serviam, Domine, & à te nunquam recedam: nunquam ad libertatem tam noxiam aspirabo: non reluctabor Superiorum consiliis & mandatis: non te deseram vilis voluptulæ causâ: jugum tuum portabo potius, quam jugum dæmonis; & cum hoc jugum nihil sit, nisi observare leges tuas, has observabo omni studio.

Petitio. Tu, piissime Pater, confirma, quod operatus es in me, ut tibi uni serviam, tibi uni adhæream. *Pater noster.*

Pars IV.

Prodigus in se reversus, quid fecerit?

D*octrina.* Dissipatâ omni substantiâ, vixerat aliquamdiu in durissimo servitio miser adolescens, non habens, unde vel famem vel penuriam consolaretur. O quàm ei acerba ista videbatur conditio! occurrebat ei sors pristina, qua in domo Patris gaudebat, ubi ad nutum erant omnia. Huic felicitati præsentem suam conferbat miseriam; & ô in quos gemitus abiit! ô quoties detestatus est horam, quâ à Patre discessit; libertatem, cujus amore seductus est; socios, quibuscum bona consumpsit. O quoties ingeminabat illud: qualis es, & qualis eras miserande puer? generis magni, magnæ stirpis magna propago: nuper Eois ditior undis, splendidus ostro, fulgidus auro: quò nunc divitiarum migrârunt? Modicum! modicum! ut fumus, vapor, somnia, sic transferunt omnia. Sed

quid agat? hinc domus patria, illinc sua ei ob-
 versabatur miseria. In domo patria præter fe-
 licitatem, qua ipse fructus erat, occurrebat præ-
 sens servorum & mercenariorum fortuna: illi
 ajebat, *abundant panibus, & ego exul fame pere-*
 Miseria propria lacrymas expressit. O quam
 melius mihi erat (sic secum ingemuit) dum sub
 Patris imperio vivebam! non scivi, quid fame,
 quid nuditas esset: nunc ah siliquæ etiam ne-
 gantur! *fame pereo.* Quid agam? Quid egit ran-
 dem? Consilium cœpit, quod nunquam expec-
 tâssem. *Surgam, ait, & ibo ad Patrem meum.*
 Quid, inquis, fili degener? tu ad Patrem?
 Patrem, quem tam turpiter deserueras? quem
 contempseras? cujus substantiam tam fœde di-
 lapidaveras? quo ille te vultu excipiet? an non
 tuam tibi exprobrabit impudentiam? an non
 ridebit in interitu tuo? an non domo excludet
 in qua manere antea noluisti? an non verbera
 etiam timenda tibi sunt? aliud cape consilium.
 Non capit: *Surgam, ait, & ibo ad Patrem meum.*
 hic solus meum in hac miseria refugium, sola
 spes superest: socii, quibuscum bona abligu-
 vi, nec possunt, nec volunt succurrere, abie-
 runt, me relicto: ibo ad Patrem. Fame pere-
 si hîc perseverem: huic Domino ulterius servire
 nolo: surgam, ibo ad Patrem: cor ejus novis
 clemens est, misericors est, revertentem non abie-
 get. Si amisit ego, quod filii est, ille, quod Pa-
 tris est, non amisit. Paterna viscera movebun-
 tur, quando Pater intuebitur miseriam meam:
 hæc

hæc perorabit pro me. Ratum est: sic perire nimis durum est: surgam, & ibo ad Patrem. Mirabile consilium. Sed quid dices? quibus verbis ad clementiam eum inflectes? quo te modo excusabis? Non excusabo, ait, fatebor, quod res est, dicam: *Pater, peccavi in Cælum & coram te: jam non sum dignus vocari filius.* Dicam ea, quæ mihi dolor inspirabit. In memoriam ei reducam, quòd sit Pater: dum verò paternam bonitatem vocabo, amplectar genua, exosculabor pedes, confitebor culpam, dicam: peccavi; in hac enim Confessione, in tua bonitate salutem quæro: non vixi vitam filio tanti Patris dignam: recipe me saltem ut mercenarium, ne fame peream. Sic proposuit; sic egit: *Surgens venit ad Patrem suum.*

Studiose mi, secutus es filium prodigum impiè discedentem; secutus es dissipantem bona sua; secutus es turpiter fervientem, nunc & in se revertentem sequere. Quale initium fuit conversionis in misero juvene? Scriptura ait: *in se reversus*: hoc est, expendit miseriam suam. Viden, quale bonum è miseria tua elicere debeas: non est persistendum in illa: surgendum est à lapsu licet gravi & luctuoso. Illuminavit te DEUS, fraudes dæmonis detexit, dæmonis, inquam, qui tibi vitam in gratia DEI finxerat esse plenam tædiis, vitam verò in peccatis voluptate refertam. In te ergo revertere. Considera indignitatem servitutis tuæ. Quid quàmne indignius est, ac hominem famulari diabolo? quid

ab

ab eo expectas præmii? quid mercedis? Considera vanitatem, turpitudinem, mendacem fructum illarum voluptatum, quibus frui gaudebas quidquàmne brevius? vanius? in fine acerbius? Considera altitudinem animi tui ad altiora geniti, quàm ut quisquiliis hisce pasci velit. Nascetur exinde horror statûs præsentis & derelictio, primùmque sic habebis gradum ad salutem. Filius prodigus in se reversus, attendit felicitatem pristinam in domo Patris habitam. Sic tu compara modernum statum peccati cum vitæ illa, quam vivebas adhuc in prima innocentia, DEO & hominibus gratus, vescens inter uberissima mentis gaudia Pane Angelico, conscientiam habens quietam, non nisi cœlestia anhelantem, neque mori metuentem. O quæ felicitas! hanc compara cum præsentis statu & periculo, cum angoribus conscientia, quos patris, sciens peccata quidem admissa esse, an verò dimissa sint, nesciens. Hæc cogitans an non tacitus ingemiscis: ô me miserum! quantò felicior vivebam in domo Patris mei, in gratia DEI, in innocentia versans? ô quantò lætior eram serviens DEO, ac serviens dæmoni! quantò plenior solatio, habens DEUM amicum, ac jam, dum hostem habeo & vindicem formido. O quæ tunc mentis serenitate fruebar! quàm tranquillus omnisque curæ expers cubitum ivi! conscientia mea nullo gravi scelere contaminata ô quàm suavi me pascebat solatio! Jam verò eheu, quos stimulos sentio! quibus premor angoribus!

qui-

quibus furiis noctu diuque crucior! quocun-
 que me verto, funesta semper formidinis argu-
 menta se se offerunt. Si sursum oculos levo,
 Cœlum video, unde velut indignus prohibeor,
 quod tanquam destinatum mihi hæreditatem
 dissipaverim eam; nescio, an aditus unquam mi-
 hi adhuc sit concedendus. Si oculos demitto,
 en carcer Tartareus apparet, in quo ardere æ-
 ternum & torqueri meritus sum; & quis scit, an
 evasurus sim? Si huc illuc circumspicio, creatæ
 res omnes meam mihi defectionem exprobrant;
 si in me ipsum defigo oculos, pudori mihi sum,
 quia pecudis potius quam hominis imaginem
 refero. Nullius mors campano ære denuntia-
 tur, quin de imminente mihi morte moneri me
 credam, cogitans: fortè non nisi paucos dies
 à morte, ab inferno absun. Nullo Cœlum
 tonitru insonat, quin cor trepidet metuens,
 ne merito pridem fulmine deiiciatur ad inferos.
 Nullâ valetudinis molestiâ afficior, quin apo-
 plexiæ aut alterius festinæ mortis suspicio hor-
 rorque mentem concutiat. Neque corporis
 voluptates, pessima peccandi materies, satis ob-
 lectant animum, utpote quæ majore amarore
 à rea conscientia miscentur, & haurientis sitim
 irritant potius, quam expleant. Fame pereor! O
 miseram conditionem meam! Peccavi! Patrem
 deserui! Cœlum amisi! infernum meritus sum!
 quovis momento mori possum! damnari pos-
 sum! Peccavi! DEum deserui! ô qualis sum?
 qualis fui? Orco destinata victima sum; hostis
 DEI

DEI

DEI sum, socius dæmonum sum; mille peccatis, mille miseriis obrutus propè contabesco. Huc me desertio DEI, huc brutæ voluptates, huc libertatis amor dejecit.

Sic ingemiscis, ut arbitror, & meritò quidem: vivere enim deserto DEO, vivere in peccato, vita miserrima est, mille angoribus referta. Quid verò ages? an tua in miseria peribis miser? noli, quæso, tibi ipsi tantum nocere. Spes salutis superest; initium jam habes, agnitionem nimirum miseriæ. Quis porro succurret? quis hærenti in profundo manum porriget? Prodigus illi quis porrexit? quò ille confugit? *surgam*, dicebat, & *ibo ad Patrem*. Eia age, & Patris tui, turpiter quidem offensi, Patris tamen tui bonitatem considerans, fiduciam concipe. Timeas ad nomen offensæ & desertionis? causam habes. Sed erigere, consolare, spem concipe ad nomen Patris. Solus ille est, quem offendisti; verum est; at & solus est, qui velit, possitque succurrere. Asylum apud scelerum socios, aut Dominum suum, cui miserrimè serviebat prodigus, non quæsit: sciebat enim, Dominum id non permissurum esse; scelerum socios autem fugisse procul. Nec tu, Studiose, asylum quærere potes apud eos, qui te in tantam dejecerunt miseriam; nec apud dæmonem, cui serviisti in peccatis. Ad Patrem igitur, ad Patrem revertere: satis servitum est dæmoni: abunde sensisti, quàm miserum sit à DEO discedere: satis expertus es, quàm parvula & misera

sera sit voluptas oblata à dæmone in peccatis. Ad Patrem igitur revertamur. Novi cor ejus; revertentem certò suscipiet; condonabit offensam. Si in hominibus spes figenda esset, fateor, spem juberem abiicere: dum verò ad DEum confugere jubeo, nil metue: in corde Patris reperies cœlestis bonitatis abyssum, quam omnes tuæ offensæ, omnia peccata nec exhaurerunt, nec exhaurire possunt. Ad Patrem ergo veni, per Confessionem & Pœnitentiam seriam.

Reflexiones. 1. Si filius ille motus est ad salubre adeò consilium ex consideratione præsens suæ miseræ, & Paternæ bonitatis; ergo saluberrimum est, sæpe cogitare damna & effectus peccati, miseriam peccatoris & pericula; nec non DEI optimi misericordiam, ut sic ad horrorem peccati & veram pœnitentiam commovearis.

2. Detestatus est filius ille suam insaniam, detestatus horam, quâ à Patre suo discessit; detestatus est socios, à quibus ad desertionem inductus fuit, & quibuscum bona dissipaverat: tunc modò agnoscebat, quàm mala fuerint sociorum consilia, qui paternis ædibus & disciplinâ constringi, rem juveni intolerabilem esse dixerant; quàm verè hostes salutis fuerint, non amici. Neque ab illis auxilium poterat expectare: quamdiu enim crumena farta erat auro, quamdiu vacari poterat deliciis, aderant: deficiente verò auro, irruente miseriâ, fugiebant omnes. Ergo tu quoque post tot monita tandem agnosce,

noſce, quàm falſa ſint, quæ tibi focii tui occi-
nunt de difficultate diſciplinæ ſcholæſticæ, de
jugi paterni moleſtia, de dulcedine ſæculi &
libertatis, de difficultatibus in ſtatu Religioſo
occurrentibus &c. deteſtare horum conſortia,
à quibus nullum aliquando auxilium ſperare
potes: deteſtare horam & diem, quo per pri-
mum maxime peccatum mortale à DEO diſceſ-
ſiſti: deſſe inſaniam tuam, & emenda.

3. Adoleſcens ille non agnovit, quid ſit
libertatem quærere, niſi dum damna inde ena-
ta ſenſit; tum modo vidit, quantillum habuiſ-
ſet ſolatii, & quantâ jam premeretur miſeria.
Ergo tu quoque ad hoc ſæpius refleſte: quid
demum eſt, quod in peccato quæro? quanti-
lum eſt! quàm gravi mœrore clauditur! erit hoc
incitamentum, ne pecces.

4. Adoleſcens ille non desperat; quia Patris
clementiam novit, ſed ſerio ſe reſolvit: ſurgam.
Multa certe fuerunt, quæ abſterrere eum po-
terant, & inter hæc non levis pudor, non mo-
dicus paternæ increpationis timor. Vicit ille
iſta, cogitans: minora hæc ſunt, quàm ut per
ea abſterrirus in miſeria mea contabeſcam. Fe-
ram increpationes Patris, feram etiam pœnas;
feram illuſiones aliorum: melius eſt, quàm ut
ſic moriar & quidem inimicus Patris mei. Stu-
dioſe mi, ſi aſpicias peccata tua, forte pro Con-
feſſione generali conſcripta; ſi recordaris vitæ
tuæ peſſimæ, noli ſpem emendationis abiicere.
Confundi debes ob peccata præterita, dolere
debes,

debes, detestari ea debes, & è periculo salutis emergere, ne in illo moriaris & pereas; sed animo cadere non debes. Vivit adhuc clemens Pater, Pater misericordiarum. Surge, accede, veniam roga. Times forsan increpationem Confessarii, quem sui vicarium statuit DEus? times pœnitentiam duriolem? pudor te retinet, ne manifestes peccata tua? Studiose, per animam tuam te rogo, vince te! levia sunt ista: status tuus nimium horribilis est. Si gravius aliquid à te peteret DEus, cum gaudio agendum esset. Vince te! Confessarii increpationem ne metuas; nam & ipse homo peccator est: benignè excipiet: aut si increpationem addet, si pœnam nonnihil acerbam imponet, quid tandem est? an faciliùs feres continuos tuæ conscientia angores? faciliùs inferos? faciliùs miseram in peccato mortem? absit. Neque pudor te absterreat: pereat iste, ut salvetur anima; ut libereris statu adeò misero: præstat paululum confundi, ac in conditione tam misera hære, & mori. Quæ verò demum est confusio illa? coram homine uno, qui nec verbum de re hac audet facere? quæ confusio? facessant inania hæc terriculamenta à dæmone objecta. Vince ista, fiduciam concipe, generosum cape consilium: surgam, surgam, & ibo ad Patrem meum. Surgam ex hoc tepore meo, ex hac consuetudine mea, ex hoc luto peccatorum: surgam!

A a

s. Non

5. Non aquievit filius ille proposito à se facto, implere etiam ocyus incepit. *Surgens venit ad Patrem.* Proposita hæctenus facta implenda sunt, & quidem, ut primùm fieri potest. Non distulit juvenis ille de tempore in tempus; forte enim aut assuefactus fuisset miseræ suæ, aut in ea miser periisset; aut si Dominus rem subodoratus esset, ab hoc fuisset impeditus. Studio se, sancta fecisti proposita; dixisti: surgam, vitam me: revertar ad DEUM per Confessionem seriam & emendationem perfectam. Urget te inspiratio divina, & ostendit Patrem divinum expansis jam brachiis te expectantem. Cave, ne elabi sinas tempus pretiosum; cave, ne in peccato hæreas diutiùs; alias peccato assuefactus non curabis ampliùs DEI minas, aut inspirationes: de peccato rues in peccatum. Quo finit eo, quem Christus prædixit Pharisæis: *In peccato vestro moriemini.* Morieris in peccato æternum infelix: dæmon te magis magisque alligabit, ut te fortius teneat; non poteris aliquando, dum voles, si jam noles, dum potes. Ergo surgam, proposita imple, emendationem aggredere. Quid profuisset Prodigio habere Patrem clementissimum? fecisse etiam propositum surgendi, si reipsa non surrexisset, Patremque accedens tantâ se miserâ liberasset? Tibi pariter quid sancta poterunt prodesse proposita, si implere ea differas? Audendum est: surge, veni ad Patrem.

Affectus. Ratum est: surgam. Urget & cogit me miseria mea longè maxima; terret me periculum

culum damnationis æternæ: allicit DEI clemencia. Surgam è peccatis meis; surgam è consuetudine illa; surgam, & ibo ad Patrem meum, ad Patrem, qui in Cœlis est. Pater mi! venio ad te! Pater, peccavi in Cœlum & coram te! Pater mi! verè Pater, quia creâsti, aluisti, conservâsti me. Pater mi! Patrem te appello filii nomine indignissimus. Pater es: talem te vocari jubes. Pater mi, peccavi! quid enim negem? culpam fateor, peccata deploro: peccavi! Te deserui, & iram merui. Super numerum arenæ maris multiplicavi peccata mea. Peccavi in cœlum, peccavi coram te, in conspectu tuo: peccavi contra bonitatem tuam, quam innumeris vicibus fueram expertus. Ab hac ipsa bonitate crescit jam dolor meus. O maledicta hora, quâ tantam bonitatem irritavi! Peccavi; tu perdere jam me potes & damnare, quia meritus sum. At filius tuus sum, licèt degener: creatura tua sum, licèt impia: opus manuum tuarum sum, licèt rebelle. Non delectaris perditione meâ, non vis mortem peccatoris. Pater mi! tu Pater permansisti, licèt ego filius esse desierim: tu in ipsa, quam mihi paraveram, miseria, pro me parâsti remedia. Ergo esto Pater meus, & suscipe filium degenerem, ut magnificetur misericordia tua super me. Fateor, non sum dignus vocari filius tuus; sed si filius esse posthac non possim, fac me sicut unum de mercenariis tuis. Non peto blanditias illas, illòs favores, quibus cumula-

re soles innocuas animas, fideles servos tuos, tibi constanter servientes: sat magna mihi gratia & favor erit, si illis me annumeres, qui Pœnitentiæ ope ad Cœlum eniti debent in splendore vultûs sui: laborabo libens, & ardua omnia perferam pro salute mea, pœnitentiam agam pro peccato meo, vincam me, negabo sensibus meis etiam licitas sæpe voluptates. Respice me oculis misericordiæ tuæ!

Proposita. Ex hac hora surgam è vita priorè, è peccatis meis: surgam è luto, in quo demersus hæreo: surgam è consuetudine illa, & serio convertar ad te. 1. Sæpe considerabo miseriam peccatoris, & periculum, in quo versatur, nec non quàm modicam voluptatem è peccato hauriat. 2. Detestabor indies infelicem illam horam, quâ peccatum primum admisi; & ideo conabor singulis horis breviter elicere contritionem. 3. Fugiam eos, qui me ad libertatem, & ad peccata invitant. 4. Pudorem noxium in Confessione generose vincam, potiùs actum spei & fiduciæ erga optimum DÈum concipere conabor.

Petitio. O magne Pater, Domine misericordiarum, DÈus totius consolationis, respice me & miserere mei! En statui surgere & reverti ad te: ne reiicias, quæso, me à facie tua. Non deferam te posthac: etiamsi oportuerit me mori tecum, non te deseram: etiamsi dæmon obtulerit mundi voluptates omnes, non te deseram. *Pater noster &c.*

Pars V.

Filius Prodigus quomodo exceptus
à Patre fuerit.

Doctrina. Textus sacer sic habet: *Surgens ergo filius venit ad Patrem suum. Cum adhuc longè esset, vidit eum Pater ipse, & misericordiâ motus est, & accurrens cecidit super collum ejus, & osculatus est eum.* Boni cælites! quale hoc prodigium Patris! quid expectare poteram, nisi Patrem audito filii nomine & adventu fores domûs oclusurum esse, & quâ olim contumaciâ fuerat fastiditus, eâdem nunc in repellendo filio usurum? dixisset alius: procul facesse conspectu meo, non ego te amplius agnosco filium: noluisti in domo patria persistere, vade, quò te tua libertas deduxit, & inobedientiæ fructus experire. Alius nescio, an non verberibus quoque venientem abegisset. Non sic Pater iste mitissimus: ea agit, quæ sine stupore cogitari non possunt. 1. ut primùm eum vidit, misericordiâ motus est; misericordiâ, non indignatione, cujus causam habuisset æquissimam: misericordiam hanc abscondere non valuit, sed 2. Accurrit ad filium suum: non modò vadit obvius, quòd multum fuisset, sed passu festino, præpropere cursu penè contra senilis ætatis decentiam accurrit. Quid, quæso, festinas vir bone? Prodigus ille est, contumax ille, ille rebellis filius, substantiam omnem dilapidavit: multum agis, si in gregem famulo-

rum suscipis : quid curris ? veniat ille, ploret, roget. Non ita Pater, clementiâ alas addente, advolat. 3. Cadit super collum & osculatur eum. Quem? quis? ô stupenda bonitas! trepidabat iuvenis, & pedibus paternis tremulus advolvi parabat, jam jamque triste suum ingemebat: *Pater peccavi!* cum ecce loquentis vocem abrumpit, trepidantem amplectitur, paternis brachiis arctissimè constringit, quidquid malitiæ actum est, momento obliviscitur; sola jam tangitur filii miseriâ, prodigum recipit non ut offensus, sed ut amantissimus Pater. Unum hîc velim expendas: quis animus fuerit filii prodigi in hoc eventu, quid cogitaverit: loquitur enim præ excessu gaudii dolorisque non potuit: constrictus paterno amplexu filius, ô in quas lacrymas abierit! expressit eas de tam bono Patre offenso. Jam vide, quid ulterius egerit Pater. 4. Dicebat famulis: citò proferte stolam primam, & induite illum, & date annulum in manu ejus, & adducite vitulum saginatum, & occidite, & manducemus, & epulemur. Certè nisi Evangelium diceret, rem impossibilem diceres. Jubet afferri stolam primam, vestes splendidas, dari annulum, publicam parari lætitiâ. O amor! ô liberalitas! restituitur ergo primæ felicitati degener ille, jam charus filius; vestitur æque bene, ac si hæreditatem non dissipasset; honoratur epulo, omnia perfectæ conciliationis signa accipit. Cur verò ista agit Pater? an utilitatem forte

è filii

è filii reditu hausit? nullam. Causam hanc ipse assignat: quia hic filius meus mortuus erat, & revixit, perierat, & inventus est. Hanc gaudii causam dat, salutem nimirum filii, quem jam periisse credidit. Verùm, Pater mi bone, an satis non fuerat, si in abjectissimo domûs angulo asylum reperisset redux tuus filius? an ad complexus etiam & oscula admitti debuit? an tanta adornari solennitas? Satisne non erat eum recipere? Satis utique (sic Pater reponit) satis filio meo, sed non satis amori meo. O bonitas! ô misericordia!

Miraris, Studiose, inauditam Patris hujus clementiam. Quis verò Pater ille? quis ille mitis & clemens Pater? Pater ille cœlestis Pater est. O quâ ille bonitate revertentem peccatorem recipit, idest peccata omnia ritè confitentem! Cogita hominem, qui leges omnes divinas milies violaverit, qui omnem, quæ cogitari potest, malitiam admiserit: hic tot coopertus sceleribus si corde contrito ad offensum licet Patrem divinum redeat, peccata Sacerdoti confiteatur, ô quâ bonitate ab eo excipitur! 1. Pater iste amantissimus videns tantum peccatoris miseriam, movetur misericordiâ, non irâ: posset eum à se justissimè abigere, verbis asperis increpare; posset omnem ei negare veniam. An id agit? minimè: non abigit supplicem, non negat veniam, ingratitude non exprobrat, movetur misericordiâ, compatitur miserix, quæ ut tollatur, quid non agit? 2. Accurrit ad supplicem, festi-

nat ei conciliari, festinat ei conferre gratiam.
 Sic enim per Prophetam: *In quocunque die conver-*
tetur ad me, omnium iniquitatum ejus non recorda-
bor. 3. Amplectitur contritum supplicem, & in
 signum pacis amorisque sacro eum osculo digna-
 tur, veniam peccatorum plenissimam imperti-
 tur. O si videre posses, quàm sæpe hoc egerit
 & etiamnum acturus sit Christus cum anima tua
 tempore Confessionis serix! quàm suaviter
 eam fuerit amplexatus, uti olim vivens in terra
 tenero amplexu parvulos ad se venientes fove-
 bat. 4. Dicit famulis: *afferte stolam primam* &c.
 hoc est per Sacerdotes reddit vestem innocen-
 tiæ, reddit gratiam perditam, perfectam amicitiam
 restaurat, dum absolvi te jubet à peccatis
 tuis. Neque hîc sistit DEI Patris optimi boni-
 tas: jubet etiam parari convivium. O quale
 lud! quàm nobile! non aliud, quàm divinum
 in quo seipsum velut cibum porrigit homini an-
 tea peccatori: convocat Angelos, ut gaudeant
 super peccatore pœnitentiam agente; quia hîc
 filius meus (sic enim quasi loquitur) mortuus erat
 & revixit; filius meus, Studiosus iste, filius crea-
 tione, adoptione, redemptione, mortuus erat
 per scelera, revixit per pœnitentiam. O Pater
 æterne, quæ tua ista clementia est, & in quem
 sicne ergo prodigum, sic impium recipis? ah quid
 dicam? vocem comprimit tua immensa bonitas.
 An satis non est recipi me in gratiam? adeo
 & pretiosum adeo cibum in SS. Eucharistia mi-
 hi jubes parari? O Pater mi, unde hoc meritum
 sum?

sum? Scio, non ego meritus sum: tua te sic urget
bonitas: hæc, licet nullum è meo reditu com-
modum hauriat, in eo tamen ceu bono suo læ-
tatur & exultat. Nunquid hæ sunt cogitationes
tuæ, mi Studiosè? negare enim non potes, sic
DEum tuum tecum egisse: recepit te post tot sce-
lera; amplexus est per gratiam; recepit in amici-
tiam pristinam; non tractavit te velut manci-
pium; dedit iterum consolationes internas, quie-
tem conscientiæ: & quid multa? se ipsum dedit.
Dubita, si potes, de DEI bonitate & clementia.
Aliud certe meritus fueras. Si tecum cogitas,
quid sit vel semel peccare, quanta sit offensa Ma-
gni DEI, quanta injuria; si dein terribilem tuo-
rum scelerum numerum attendis; ex altera verò
parte mirabilem DEI in te recipiendo facilita-
tem consideras, nescio, an non in stuporem &
extra te totus rapiaris. DEus, DEus, nullius
egens, hominem peccatorem, toties rebellem,
factâ unâ Confessione seriâ recipit in gratiam
pristinam: ô prodigia clementiæ! Stuperes, si vi-
deres à Rege aliquo ad pauca verba in gratiam
recipi aulicum, qui vitæ regiæ struxisset insi-
dias. Quid agendum tibi est? tu, tu ille, qui re-
bellis, audax, impius in DEum insurgere ausus,
eum, si fieri potuisset, throno etiam deiicere
voluisti: & tamen: vide bonitatem immensam!
& tamen dum corde verè contrito culpam fate-
ris, pœna dimittitur, restituitur gratia, amici-
tia reparatur.

A a s

Ve

Velim hîc consideres aliqua, in quibus DEI tui bonitas multum excedit bonitatem Patris illius Evangelici. Verum est, accurrit Pater ille, veniam dedit: sed an etiam revocavit filium? an inquisivit in eum, ut reduceret? non: & quoties veniam dedit? semel. Aliter DEUS. Non revocavit Pater ille filium suum; revocat DEUS peccatorem: revocavit te per inspirationes internas, per bona amicorum consilia, per innumeras Scripturæ minas in exhortatione aut lectione occurrentes: *Revertere ad me, dicit Dominus, & ego suscipiam te.* Quid amantius dici potest? quid cogitari? Non quæsit Pater ille filium suum; expectavit, dum rediret: DEUS misericors te velut perditam oviculam Pastor bonus quæsit, invitavit, atque propè rogavit, ut redires. O amor! ô bonitas! ô excessus clementiæ! Vocavit te etiam in peccato; etiam dum hostis DEI eras; etiam dum tu quærebas DEUM peccatis novis offendere, ille te salvare quærebat, & ad poenitentiam reducere. Voces DEI erant cogitationes bonæ, hinc inde animo tuo illapsæ; voces DEI erant illa monita concionatoris, Professoris tui &c. Vocavit, quæsit te, gratiam dedit, ut redire velles.

Quoties hoc egit? hîc enimvero stupore totus obruor. Pater ille magnum quid egit ignoscendo semel: semel veniam dedit supplici. Si filius alterâ vice Patrem deseruisset, nescio, an benignè adeò receptus esset. Si verò quartâ, si sextâ, si decimâ vice sic errâset, non dubito, quin

quin intolerabili hac filii impudentiâ irritatus, omnem ejus curam abjecisset, veniam licet roganti negâisset, sic fortè eum alloquens: Quæ est ista ingenii tui levitas? quæ effrons voluntatis malitia? abire & reverti, reverti & abire; jam desertionis, jam reditûs pœnitere? en jam toties valere me jussisti: vale ergo & tu æternum; non ero ultra Pater tuus; rideri à te & ludi me non patiar; faceffe. Sic ille dixisset, & meritò quidem. Quid DEus? an ille hac ratione agit cum peccatore? O quoties, quoties vix acceptâ scelerum veniâ Patrem optimum illico deseruisti? vix facta subinde erat Confessio, vix Pater misericors te in gratiam receperat; & abiisti rursus ab eo, peccabas ut antè. Quid DEus? obstupescite Cœli! desertus toties DEus, tam protervè, tam impiè desertus DEus, revertentem postea peccatorem verè contritum eâdem benevolentia recipit, eodem amore prosequitur, ac recepit & prosecutus est post desertionem primam. Cogita ipse, mi Studiose, quoties Confessus fueris peccatum illud? remisit DEus: te recepit. Quoties factâ Confessione relapsus es in illud ipsum? remisit DEus: te recepit: recipiet etiamnum verè pœnitentem. Hic enim vero si potes, benignitatem hanc non obstupesce, quæ non nisi in DEO esse potest, quia infinita est. Verè Tertullianus: *Tam pius nemo, tam Pater nemo.*

Reflexio Quid ex his in rem tuam deducis? Hoc fanè, quod modò dixi: Ergo infinita est,

im-

immensa est DEI in peccatorem bonitas. Vere dicere potest DEus, quod Isaac moriens: *Et tibi post hac ultra fili mi, quid faciam?* Quid faciam ultra? certè tanquam sine te beatus esse non possem, sic egi tecum. Quid faciam ultra? Responde, si quid invenias; ego enim excogitare nihil valeo. At quo, obsecro, animo ista legis & expendis? Notasti suprà, quo animo fuerit filius ille inter amplexus Patris; hinc suam videns impietatem, illinc misericordiam Patris: gravissimo obruebatur dolore, quòd benignum ad eum Patrem offenderit. Hoc observa, Studiosè Diabolicum foret, si ex memorata DEI erga peccatores bonitate occasionem sumeres sapienter ab eo recedendi, sæpiùs peccandi; si peccares ideò, quia facile confiteri posses & accipere veniam. Tanta DEI bonitas ad pœnitentiam te movere debet & ad dolorem, ut millies detestaris omnem offensam, quâ benignissimum Patrem irritare ausus es.

Affectus. O Pater amantissime, ô verè totus Pater misericordiarum! stupore totus obruor, dum infinitam tuam in me bonitatem considero. Non aliud mihi superest, quod clamare possim nisi: ô bonitas! ô amor! ô clementia! ô Pater! quis ego sum, ut toties & tam paternè me in gratiam tuam receperis? quis ego sum, ut tot mihi amoris tenerrimi signa exhibueris? Vocasti me, cum fugerem à te; quæstivisti me, cum peregrinatus recessissem à te; incitasti ad pœnitentiam, obtulisti veniam, dum tui meditabar injuriam,
dum

dum novis te peccatis offendere cogitabam: revertentem verò ô quâ lenitate excepisti! Recepisti in gratiam, & (quod in amoris atque admirationis ecstasim me rapit) convivium planè divinum mihi adornâsti. O bonitas! ô amor! ô clementia! Hæc tu hæctenus mihi? O quas gratias, quàm immensas debeo! O creaturæ omnes meo loco laudate DEum; quia fecit mihi magna, qui potens, qui misericors est. Fecisti hoc hæctenus, Domine, facies & hodie in Confessione Generali. Video expansa in cruce brachia: audio clamantem: *Revertere ad me, & ego suscipiam te*: video, amplecti me postulas: ecce Domine, venio, venio, Domine, proiicio me ad pedes tuos: amplexum enim peccator miserrimus non expecto, velut nimiam pro indignissimo gratiam; pedibus advolvor, quâ possum voce, quo dolore clamo: Pater! Pater mi! peccavi! miserere mei! peccavi in Cœlum & coram te! ecce filius tuus degener mortuus est; fac ut reviviscat: ecce periit; fac ut inveniatur per te, & salvetur: periit opus manuum tuarum, periit imago tua, periit pretium sanguinis tui: recupera illud, Domine, vivifica me secundum misericordiam tuam! Vivificabis me, sic spero, sciens quòd & gaudium è conversione mea sis habiturus. O veritas plena solatio! ego peccator conferre aliquid possum ad gaudium tuum: sic tu doces. Eia Domine, peccatis onustum me cernis & totum obrutum: conferam aliquid ad gaudium tuum & Angelorum: convertito me ad

Te

Te ex toto corde meo; Detestor, abominor
 execror omnem tui offensam etiam minimam
 quia te Patrem meum, te DEum optimum offen-
 di & irritavi. Recipe me in gratiam tuam, &
 erit gaudium in Cœlo super peccatore pœni-
 tentiam agente. Pœnitentiam agam, ratum
 est: à Confessione inchoabo; posthac mortu-
 rus potius, quàm te levissimè offensurus. E-
 quidni? tu times me perdere, & ego non timeam
 te offendere? tu tam benignè recipis, cur non
 doleam, quòd discesserim? gaudium, quod
 conversione capis, me rapit ad te, ut conver-
 sum me videas. Quàm essem infelix, si hoc tibi
 negarem gaudium! Eja fruire gaudio hoc
 magne DEus: ecce cor contritum & humiliatum
 offero, ne despicias illud. Clamo, clamans in-
 gemino: Pater, Pater mi! peccavi! recipere me
 & nunquam permitte separari à te! Sentiam
 hodie infinitam illam clementiam, quâ pecca-
 to res ad te revertentes suscipere gaudes.

Proposita. Firmissimè statuo hanc tuam clem-
 entiam ne vel levissimè amplius offendere, sed
 sæpe ei agam gratias, quòd toties me receperis
 & ex hujus consideratione ad dolorem de pecca-
 tis & eorum fugam me incitabo.

Petitio. Hæc ipsa tua clementia, Pater miseri-
 cors, exaudiat preces meas, & infirmum confor-
 tet. Miserere mei secundum Magnam miseri-
 cordiam tuam! Magnam rogo, quia magnus
 peccator. Miserere! *Pater noster.*

Pars VI.

Quid Filius post reditum egerit.

Doctrina. Non quidem constat ex Evange-
lio, quid post tanta reconciliationis signa
egerit Juvenis ille; quis tamen dubitet, cum e-
gisse sequentia? 1. Sæpe Patri suo optimo gra-
tias egit pro amore exhibito, & concessa venia;
agnovit enim, quantâ miseriâ per Patrem libe-
ratus fuerit; quàm indignus veniâ, eam tam faci-
le obtinuerit, & in filii locum receptus fuerit.
2. Crediderim meritò, quòd quoties Patrem
tam benevolum aspexit, quoties intuitus est
brachia, quibus Pater amplexus fuerat, toties
paterni amoris fuerit recordatus, priorem im-
pietatem detestatus, nec non genibus Paternis
iterum advolutus, de novo veniam petiêrit, li-
cèt de ea jam certus; fortè secum ita cogitans:
ô quomodo Patrem adeò mei amantem potui
deserere? quomodo tantum amorem offendere?
3. Planè mihi persuadeo, quòd in omnibus qua-
siverit placere Patri; quòd ad nutus omnes fue-
rit paratus, multò quàm antè obedientior;
quòd nihil non egerit, quod Patri placere crede-
bat; quod verò vel levissimè displicere ei posse
putabat, procul fugerit, hoc secum volvebat
animo, ut opinor: dignus est Pater iste amantis-
simus, ut vitam etiam meam impendam: tenebar
ei servire ante desertionem meam, quia filius
eram; jam verò, quia tam benignè ab eo rece-
ptus sum, novo obstringor titulo ad omnia,
quæ

quæ

quæ possum, obsequia ei exhibenda. At si Pater grave aliquid imperâisset filio, an hoc ab eo credis implendum fuisse? an fortè se excusâisset, aut rem nimis duram imperari dixisset? ah mihi me! jube Pater, dixisset, jube, quod lubet; nihil tam difficile, quod non lætus exequar: graviora merui: quidquid jubes, nihil est, si conferam illi miseræ, è qua me eripuisti: levia mihi videntur omnia, dum cogito, unde me extraxeris: non possum conqueri de cibo, licèt panem solum & aquam dares; quia recordor glandium & filiquarum, quibus vesci nuper cogebam, meritis hoc cibo vesci diutiùs: non conqueri possum de lecto, de veste, de mandato ullo; quia recordor, quòd alia planè meritis sim: illa cogitatio omnia aliàs acerba mihi jucunda reddit & dulcia.

Unum maximè hîc observandum est, nempe Constantia filii in obsequiis paternis, & facto proposito non amplius à Patre discedendi. Redierat ad domum Patris, & benignè susceptus ab eo fuerat. An posthac Patrem unquam deseruit? an denuo fugam rapuit? an vel voluntatem habuit Patrem amplius deserendi? Alia omnia: nunquam Patrem deseruit, nunquam aufugit, nunquam Patrem amplius offendit. Sed cogita, occurrisse filio huic Dominum illum, cui antea serviverat, & his eum vocibus allocutum juvenis mi, an non optas redire ad servitium meum? veni, desere Patrem, mihi famulare: ecce gregem porcorum totum tibi commitam,

per-

permittam te glandibus vesci, dabo siliquas, imò melius te habebō, quàm antè: veni! fruerè libertate! Quid reposuisset juvenis ille? an morem gessisset? an facta glandium aut siliquarum mentio eum inescasset? an promissa melioris servitii aut majoris voluptatis dulcedo persuasisset reditum? absit. Credam ego, quòd cum stomacho repulisset Dominum illum, ita inquit: faceisse protinus, sordide homuncio, faceisse. Quæ est effrons, quæ impudens petitio tua? egone tibi denuo serviam? tui amore Patrem deseram? ad eone ego desipiam? cibos domus patriæ cum tuis siliquis commutem? faceisse: feci olim coactus inopiâ meâ, quòd serviverim tibi; atque utinam non fecissem! nunquam sine dolore & pudore rei illius meminisse possum. Meliora jam promittis? non me decipis? novi fidem tuam, expertus sum promissa tua: vade, vade, alium quære, quem decipias, me in æternum non falles amplius. Ita dixisset profectò Juvenis, aut ne voce & aspectu quidem eum dignatus fuisset. Finge verò, venisse socios illos, quibuscum bona dissipaverat, & ei cantilenam pristinam occinuisse: quid hîc agis in paterno carcere? quid sub jugo disciplinæ domesticæ? non te pudet belluinæ hujus subjectionis? liber natus es, non servus: veni nobiscum! excute jugum, domum desere, servum exue, fruamur bonis dum sunt: libertas res est aurea &c. Quid his respondisset Adolefcens? hoc credo: itane vos? me denuo ad novam invitare miseriam? libertatem mihi

B b

ite-

iterum audetis prædicare? mihi jam nimis expecto? jugum Patris vultis ut excutiam, ut turpiter iterum fiam mancipium? bona mihi sponderis? scilicet glandes & siliquas? procul faceffite; non vi fidem vestram & amicitiam. Charior mihi Pater est, suavius jugum, quam ut denuo vobis vestris obediam. Ite, nihil agitis. Hæc filii fuissent verba. Totum paucis: **Conversio** juvenis hujus fuit grata, perfecta, constans, eamquam Pater optimus fuerat meritum.

Nunc animum adverte, Studiose. Quæ cogitationes ascenderunt in corde tuo, dum hæc legebas? in meo hæc ascenderant: ô utinam Studiosus quilibet ista legens, & per Confessionem totius vitæ peccata expians his in rebus filium illum prodigum æmularetur! de te istud mihi polliceor; dabis hoc Animæ tuæ, ut salutem ejus per constantem ad DEum conversionem securam reddas; dabis DEO constantiam in bene captis merito. Age, lustremus singula, in quibus imitatio tibi necessaria est.

I. Adolescens ille frequentes Patri gratias egit pro accepta tam facile venia. Accepisti, ut spero, per Confessionem corde contrita factam, peccatorum tuorum veniam: recepit te in gratiam misericors DEus; sic sperare fas est. Ah vide, è quam misero statu te eripuerit, quanto te periculo liberaverit, quam suaviter receperit: actum de te fuerat; orci incolæ, æternorum ignium pabulum fueras, nisi clementissimus DEus tui misertus te recepisset, scelerumque

que veniam fuisset largitus. Hæc vides, & poterit vel unica hora abire, quâ tanti memor beneficii non gratias agas infinitæ huic erga te bonitati? Ah gratias agamus Domino DEO nostro; verè enim dignum & justum est! Manè & vesperi in consuetis precibus, dum DEO gratias agis pro aliis beneficiis, hujus semper recordare, & expressis verbis adde: gratias ago pro omnibus beneficiis, maxime, quòd non damnaveris me in peccatis meis. Hoc cave, omittas.

2. Adolescens ille quoties Patrem aspexit, recordatus est amoris Paterni, vitam suam priorem detestatus, sæpe de novo veniam sceleris sui rogavit, licet jam condonatum sciret. Singula imitare. Aspicias sæpe Crucifixi imaginem, & vides expansa in amplexum tuum brachia: recordare bonitatis illius infinitæ, quâ te post tot peccata recepit, & ex hujus bonitatis meditatione ad vitam priorem detestandam te inflammare, veniamque sæpe rogare ne omittas. Praxis hæc esse potest: horis singulis per paucula verba stude, ut alias monui, actus virtutum præcipuos elicere; his contritionem subnecte v.g. credo in te, ô æterna veritas; spero in te, ô infinita clementia; amo te, ô immensa bonitas, & ex hoc amore detestor omnia peccata mea. Malo mori, quàm te deliberate offendere: omnia propter te Domine. Studiosè, res hæc est facilis exercere volenti; quàm utilis sit, dici vix potest. Novi plures, qui rei huic multorum mensium spatium

dederunt, ut assuescerent; quod & fecerunt non sine suo & solatio & multiplici emolumento. Te rogo, ut horum numero accedas; erit hoc signum doloris ferii de vita antehac habita, & meritorum ingentium occasio. Deindum Crucifixi effigiem aut transis, aut intueris, aut ante eam domi oras, non omitte uti brevibus hinc jaculatoriis: Jesu fili David miserere mei! Jesu propitius esto mihi peccatori! Intra sancta Venera tua absconde me, nec permittas me separari à te! Elige unam alteramve, quâ utaris. Versperi dum Examen peragis, dolorem ferium non modò de peccatis illius diei, sed totius vitæ concere conaberis, veniamque denuo flagitara. Hic te rogo, assuesce.

3. Adolescens ille placere in omnibus studuit Patri suo; fugiebat omne id, quod ei displicere posse credidit; ad omnes Patris nutus paratum se exhibuit; multò quàm antè obedientior extitit: duriuscula Patris jussa mitigabat recordatione miseriæ, quâ liberatus fuit: verbo omnia egit amore Patris adeò benigni. Sed diose mi, an minora meretur Deus? poteris posthac admittere aliquid, quod huic optimo Patri displiceat? poterisne peccatum etiam leve tantum perpetrare? quomodo, quæso, Deum adeò benignum offendere potes? an non tibi semper verabitur ob oculos miseria, e qua te eripuit? Hoc ergo primum esto, quod observes: Nihil agere, quod DEO displiceat: displicet illud otium DEO, illa temporis jactura,

ra, ille lusus, illud consortium displicet DEO; ergo ab his cave. Hic vide, quid in te sit, quod maxime putes DEO displicere, & resolve te ad illud omittendum: alloquere animam tuam: Anima mea, hoc cavendum est; DEus jubet: meretur DEus meus, ut vim nobis inferamus. Alterum erit, DEO obsequentem esse, ea agere, quæ DEO placere credimus. Placet DEO Pietas, placent preces matutinæ & vespertinæ, placet industria in studiis, placet mortificatio sponte suscepta, placet fuga consortii &c. Ergo ista age: non tantum id studeas agere, quod sub peccato gravi teneris, sed etiam ubi obligatio nulla est: DEus hoc de te meretur. Tertium est, esse obedientiorem DEO, quam antè, magis pium, magis de fugiendo peccato sollicitum, magis ferventem in DEI servitio; novo enim titulo obstrictus es DEO tuo. Repete sæpius illas voces Baruch 4. *Sicut fuit sensus meus, ut errarem à Domino, decies iterum tantum convertens requiram eum.* Hoc est, mea vita erit decuplo melior, quam fuerit mala antiqua: devotior ero in susceptione Sanctissimorum Sacramentorum, in orationibus ferventior, accuratior in observatione ordinis diei, in sensibus meis custodiendis vigilantior, cautior in bene impendendo tempore, magis sollicitus in fugiendo consortio suspecto &c. DEus hoc de te meretur. Age. Quartum est, si fortè duriusculum aliquid accidat, si tædium occurrat, uti occurret in Pietate & studiis, recordare cum filio prodigo misera,

riæ, quâ liberatus es, & omnia tibi videbuntur
 suavia. Sic fortasse dum surgendum erit, oc-
 curret tædium disciplinæ scholasticæ & Regu-
 larum Sodalitatis, jubentium maturè & piè sur-
 gere; vince te, cogitans: DEUS meus meretur,
 ut ejus amore me vincam: molestia ista non est
 infernus, quem meritus sum, & à quo DEUS me
 servavit. Sic dum occurret tædium in studiis,
 tu exclama: DEUS meus dignus est, cujus amore
 me privem dulcedine illa, quam habere jam pos-
 sem in otio; dignus est, ut hunc laborem ejus
 amore suscipiam: labor licet mihi gravis sit, in-
 fernus tamen non est, quem meritus sum. Sic
 dum eundum est ad scholas, aut templum, aut ad
 cætus sacros, dum diutiùs in eis hærendum est
 non sine aliquâ molestia ob calorem aut frigus;
 generosè sustine, neque ideo te rebus sacris sub-
 ducas; cogita: meretur DEUS meus, cujus amo-
 re hoc agam: quod patior, infernus non est.
 Idem dic, si occasio mortificationis adest, si ali-
 quid adversi tolerandum est. Meretur DEUS
 meus, qui me inferno liberavit, ut hoc ejus amo-
 re agam.

4. Constans fuit Adolescens ille in proposito
 suo; nunquam ampliùs à Patre suo discessit, pri-
 mo suo casu & primâ territus miseriam; hinc nec
 monita prioris Domini, nec sociorum suorum au-
 divit. Si etiam cogitatio de Patre deserendo inci-
 disset ei, credo, quòd eam sanctior hæc cogita-
 tio mox oppressisset: quis scit, si rursus abire
 paras à Patre, an te redeuntem recepturus sit
 aut

aut an non in ipsa tua miseria sis moriturus? Hinc constans permansit. Studiose mihi, quod te & salutem tuam amem in visceribus charitatis, testis mihi DEUS est; hinc maxime sollicitus sum, ne hac in re ab imitatione Juvenis illius deslectas. O quas ego lacrymas funderem, si scirem, te post acceptam à DEO Patre peccatorum remissionem, denuo aliquando inductum iri, ut peccares, ut à DEO Patre tuo discederes! Recordare miseriæ tuæ, quâ liberatus es: respice periculum, è quo potens DEI dextera te eripuit: aspice Patrem tuum, qui tanto amore te recepit. Tunc ob levem voluptatulam hunc iterum possis deserere? tu ad terribile illud damnationis periculum redire velis? tu in horrendos conscientiae angores, in Tartara ipsa te deturbare cogites? Absit hæc à te insania. Misere Animæ tuæ! DEUS est, quem deseris: bene nota. DEUS Pater tuus est. Dæmon est, ad quem abis: dæmon hostis tuus infensissimus. Damnatio æterna est, quò te præcipitas: an hæc sat fortia non sunt, ut te ad constantiam impellant? Non deerunt focii, qui te abstrahere laborabunt à Pietate & studiis, invitabunt ad domos illicitas, ad peccata varia, qui tædium jugi scholastici ingerent. Non deerit & Dæmon, qui voluptates, nescio, quas spondebit & obiiciet, si à propositis tuis deflectere velis. Infelicem te, si istis obedias vel semel tantum! Adolescens ille aures obturavit, monita contempsit, blanditias risit, fallaciam jam antè expertus seduci se

non passus est. Expertus es tu quoque, quid sit istis obsequi, & à DEO recedere: cave, hoc audeas. Recordare illius, quo Juvenis ille ab iterato discessu absterritus est. Cogitabat ille: si rursus Patrem deseram, quis scit, an me redeuntem recipiat; aut an non moriar in miseria mea, antequam redire possim? hæc timens noluit Patrem amplius deserere. Hoc ipsum est, quo certè à peccato fortissimè absterreberis, si bene expendas. Fateor, dubitare non potes de DEI clementia: ille ignoscet; si etiam millies corde contrito ad eum revertaris, ignoscet. Quis verò scit, an tantum temporis sis habiturus, ut accedere cum corde contrito valeas? quis scit (bene observa, quod dico) quis scit, an non eo ipso momento, quo Patrem DEum deseris, moriturus sis infelix & periturus æternum? quis scit, an non in primo, quod facere audebis, peccato æternæ damnationis sententia in te ferenda sit? quis scit? Pœnitenti tibi veniam promittit DEus, fateor: ubi verò pœnitendi tempus promittit? ah noni unus, non unus erat, qui hac futuri reditûs & pœnitentiæ agendæ fiduciâ male nixus Patrem deseruit, peccavit, in peccato mortuus æternum periit. Tu, ne hujus socius fias, cave. Amas Animam tuam? cave. Amas DEum tuum? cave. Times æternum exitium? cave.

Affectus. O Pater totius consolationis, Pater qui es in Cœlis, tuæ confidens misericordiæ liberatum me jam esse spero ab iniquitatibus meis. Detestatus sum peccata mea, & quantum scio, rite

rite confessus. Non dubito, mi Jesu, quod in gratiam me receperis: novi enim te Patrem esse, & non despiciere venientem ad te. Gratias ago tibi, ô Pater misericordiarum, gratias quantas possum, & debeo. Quia verò ego sufficientes agere nequeo, invito creaturas omnes, ut te laudent pro beneficio isto maximo mihi concesso. Benedicite ergo omnia opera Domini Domino! Benedicite Angeli Domini Domino! Benedicite Cæli Domino! Benedicite sol & luna, stellæ Domino! Laudate Dominum omnes gentes, omnes creaturæ laudate DEum; quoniam confirmata est super me misericordia ejus; quoniam fecit mecum secundum magnam misericordiam suam. In gratiarum actionem offero tibi, ô DEus clementiæ, laudes militantis & triumphantis Ecclesiæ, merita Sanctorum omnium, merita B. Virginis Mariæ, merita Jesu Christi Salvatoris mei, sanguinem ejus infinite pretiosum, quem è Sanctissimis vulneribus suis effudit.

Proposita. Vivam deinceps cum gratia tua totus tuus, totus ad nutus tuos, quia novo me nomine obstrictum video; & 1. quidem sæpe pro exhibita mihi gratia gratias agam, manè præsertim & vesperi; quia video, quantâ me miseriam, quanto periculo liberaveris. 2. Peccata vitæ prioris sæpe detestabor, & contritionem brevem singulis horis elicere omni studio contendam. Quando effigiem Crucifixi præteribo, vel intuebor, brevi aliquo suspirio veniam scelerum rogabo, dicens v. g. DEus propitius

esto mihi peccatori! 3. Nihil agam, quod tibi Patri meo amantissimo displicere scio: hinc illud otium, illam inobedientiam, illam in templis irreverentiam, lusum illum &c. serio fugiam, quia tibi displicent ista. Econtra agam ea, quae tibi placere scio. Placet tibi fervor in exercitio Pietatis, industria in studiis, frequens & devota Sanctissimorum mysteriorum susceptio, fuga sociorum illorum &c. bene est; hæc peragam fideliter. Et quidem multò majore fervore ista agam, ac antea te offendi: hinc majorem industriam, majorem fervorem, devotiorem Sacramentorum susceptionem, majorem me vincendi curam adhibebo. 4. Si mihi occurrat molestia, non cadam animo, non idcirco boni aliquid propositi omittam, sed sicut suprà didici, faciam, vincam me cogitans: dignus est DEUS meus, cujus amore hunc laborem feram; infernum meritis ista minora facile perferam. 5. Demum eò omnes vires impendam, ne unquam DEUM meum deseram, ne ullâ voluptate deceptus ab eò rursus discedam. Ideo recordabor tum bonitatis infinitæ, quâ me recepit, quæ tam probe à me offendi minimè meretur; tum incertitudinis circa tempus, quia nescio, an non DEUS justè per peccata mea irritatus eo ipso momento, quo ab eo discessurus sum, æternæ damnationis sententiam in me ferat, ut ita redire ad DEUM per Confessionem non possim, sed in peccato meo moriar & peream. Nolo ergo salutem meam tanto iterum periculo exponere; nolo DEUM optimum denuo deserere.

Petitio. Ecce desideria cordis mei, ô Pater optime! Suscipe ista, & per infinitam tuam clementiam tuâ me gratiâ confortare digneris, ut fideliter, constanter, ad ultimum usque halitum ea impleam. *Pater noster.*

Ad DEum. O Pater æterne, cujus misericordiæ non est numerus, & bonitatis infinitus est thesaurus, respice ab excelsa sede Majestatis tuæ super indignam creaturam tuam, quæ ejurato omni dæmonis servitio tibi uni posthac servire, te amare, te laudare firmissimè statuit. Extende potentem æquè ac clementem dexteram tuam, & receptum in gratiam tuam me famulum tuum protege, ab hostibus defende me, ne unquam posthac avellar à te. Juravi & statui custodire judicia justitiæ tuæ! *Anima Christi.*

Ad B. V. Mariam & Sanctos. Maria Mater gratiæ, dulcis Parens clementiæ, tu me ab hoste protege; ab hoste, qui abducere me denuo vult à filio tuo amantissimo, tu protege, & hora mortis suscipe! Omnes Sancti & Sanctæ DEI intercedite pro me!

Consideratio XII.

De Constantia in bene cœptis.

Intellexistis hæc omnia? quærebat Salvator noster è discipulis suis; ego ex te idem sciscitor & intellexistine hæc omnia? An intellexisti, quem in finem creatus sis; quàm multa ad salutem media DEus concesserit; quàm incerta sit salus tua in tanta salvandorum paucitate; quàm merito

for.